

[Diderichsen.]

nelsen, som blev afgivet af det af undervisningsministeriet nedsatte udvalg, seminariekommissionens betænkning. På side 65 er disse 28 uger anført som effektive arbejdsuger, og der nævnes altså dette med 4 timer og 3 timer, og de 3 timer gælder de sidste 2½ studieår, som der står. Det giver et samlet timeantal på 196, og det var altså det, man dengang regnede med eller i hvert fald nævnte, så det er en ganske betydelig reduktion, der nu er tale om. Men i øvrigt er jeg da — det har jeg allerede sagt ved læreruddannelseslovens behandling her i tinget, men jeg vil gerne gentage det — fuldstændig enig i selve grundsigtet, både dette med fagbegrænsningen og den kundskabsmeddelende tendens for kristendomskundskabens vedkommende. Det er ikke noget, som jeg nu erkender; det er noget, jeg hele tiden har ment og sagt, så på det punkt kan der ikke komme nogen diskussion med mig.

Hr. Kaj Rasmussen var inde på fagets ligestilling med de andre fag, og det er også udtryk for, hvad jeg mener: at faget netop skal ligestilles med de andre; forskellen ligger blot deri, at jeg mener, at fordi for-kundskaberne er så helt forskellige fra, hvad der er tilfældet ved andre fag, opnår man ikke den tilsigtede ligestilling eller sidestilling med den nuværende form.

At det sidste ord ikke er sagt i denne sag, kan jeg også ganske slutte mig til, og jeg håber altså nu på en frugtbar diskussion i udvalget.

Må jeg i øvrigt sige, at jeg synes, at det lovforslag, vi har fremsat her, og kommissionsopgaven er 2 forskellige ting. På en vis måde synes jeg altså, det var nemmere for alle parter og i og for sig ramte sigtet med det hele udmærket, hvis vi nøjedes med ganske simpelt at vedtage dette lovforslag; så havde man for så vidt, om jeg så må sige, givet kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er. Men det betyder på den anden side ikke, at jeg har noget imod, at der nedsættes en kommission — det kan sikkert være udmærket. Jeg kan da ikke på nogen måde se noget, der skulle tale imod fornyet drøftelse af disse ting i en kommission, men så vil jeg rigtignok også fremhæve det samme som hr. Poul Hartling — tror jeg det var — at den skal

bestå af fagfolk. Det er meget vigtigt, at det hele ikke svømmer ud i en stor, almindelig diskussion af mere livsanskuelsesmæssig karakter, for det er jo slet ikke det, det drejer sig om. Det skal være fagfolk, som kan grave sig rigtig ned til bunden af disse spørgsmål om religions- eller kristendoms-kundskabsundervisning i de forskellige skoleformer.

Hvad angår de yngste klasser, som hr. Poul Hartling nævnte, vil jeg dog blot, når vi nu skal have disse enkeltheder med, sige, at der på vedkommende sted i betænkningen står: de yngre klasser. Nu glemte jeg at tage betænkningen med herop, men det er det eneste sted i den, hvor det udtryk er brugt, og hvor der er en antydning af, at det altså kun drejer sig om yngre klasser. Alle andre steder taler man ganske simpelt om hovedskolen, og det vil dog normalt sige 1.-7. klasse; sådan har også ministeren brugt ordet i sit oprindelige svar på mit spørgsmål, og det må da også siges at være den almindelige tankegang.

For øvrigt opstår der jo så andre problemer. Hvis man f. eks. ville sige, at de linjeuddannede lærere alene eller først og fremmest skal tage sig ikke blot af de højere stadier i folkeskolen, men også af de ældste klasser inden for hovedskolen, rejser der sig 2 spørgsmål. For det første: kan man håbe på, at der virkelig er nok, der vil lade sig linjeuddanne? Som bekendt er der mange af de unge, som nok har interesse for faget, men som er bange for at tage det som linjefag, idet de siger: så får vi kun religions-timer, og det er alligevel for rigeligt. Og for det andet: hvad med de 7-klassede skoler? Hvem skal så tage sig af dem? Bliver det så de ufuldstændigt uddannede, som egentlig kun kan klare de små klasser, eller hvordan skal det gå? Mere behøver jeg vist ikke at føje til.

Fru Ellen Strange Petersen gav positive udtryk for interesse for en forbedring af forholdene, og det kan jeg kun glæde mig over.

Hr. Sigsgaard og jeg er jo ikke enige, men vi respekterer dog hinandens synspunkter.

Hr. K. Helveg Petersens bemærkninger om videreuddannelsen kan jeg helt tiltræde og ligeledes tanken om, at det selvfølgelig ikke er et spørgsmål om timeantal alene —